

indstillede, men havde indvendinger mod enkelte paragraffer. På arbejdsgiverside blev det hævdet, at sagen lå udenfor ILO's kompetence.

Under voteringen over den preambulære del af forslaget, som blev vedtaget, afstod de vestlige lande fra at stemme for eller imod enkelte paragraffer. Forslagsstillerne foreslog derefter selv visse ændringer i den operative del for at opnå større tilslutning, hvilket udløste en omstændelig proceduredebat. Ved den endelige afstemning om de 4 operative paragraffer viste det sig, at de repræsentanter, som ikke mente at kunne støtte forslaget i dets helhed — deriblandt de fleste vestlige regeringsrepræsentanter,

indbefattet de nordiske regeringsrepræsentanter — ved at afstå opnåede, at de 3 første paragraffer ikke fik det foreskrevne quorum. Sovjet-Unionen forlangte da afstemning ved navneopråb med hensyn til paragraf 3. Før man nåede at tilendebringe denne tidkrævende afstemning, udløb komiteens mandat, idet dette ifølge forretningsordenen ophører ved midnat sidste lørdag før konferencens afslutning.

Under behandlingen af komitérapporten i plenum blev det efter forslag fra resolutionskomiteens formand, der tillige var komiteens rapportør, vedtaget at henvise sagen til ILO's styrelsesråd og i øvrigt tage rapporten til efterretning.